

Dinverches - 5 de Juny del 38.

Estimat Pràncis: escriguís més que tu has tingut compa-
rissió de la teva vella amiga. Tu em coneixes i sapo que
per mi no hi ha més angúnia que la incertesa. Defectiva-
ment m'has tret de dubtes, enc que saber la veritat, et enc
cegament i estic tranquila. Detesta tot el que, repugnament
amb la més bona voluntat em fien passar amb raons,
raons que jo no creia naturalment, per m'esperaven, i
que de no ser, t'hamien establert a tu la feina d'
enime i a mi el dol de pensar que et poguiss haver
fet mal. No et puc pas dir que estiguis contenta,
mentria. Però no crequis accepto de niolt bona voluntat

el que pèn no m'ha volgut donar a mi. Jo et recomano
que li demanis tu directament, a veure si es fa més cas.
Contenta voldria per mi, tot el que a tu pugues establir. to.
Contenta et faria companyia en la desgràcia o al teu costat.
Però el meu mal fat ni això permet. He d'accontentar-me
fent companyia i vigilant les roses del jardí cent vegades
cada dia, tot esperant el moment que una mà picadora les
deixi en pau desoladora per tu. De moment no faig més
que irritar-me i encendre tots les iras, quan veig que me
les afeuen amb un fenseri que avui no es coneix més que
pels perills. Vigilaré les teves roses, Mirariu. Les tendras cura
ra que el meu jo hagi de quedar entre les mans de la senya
ra de les provocatives aurores, o en les del seu gats cavaller,
el de l'etern pijama.

No mill pas desatencas massa els teus silencis que respects
rigurosament. Adéu, per força bondat, tota la que puguis, Mirariu. Si
ho vols demà et tornaré escrit. Però això si no et comies. Fera. Perce.